

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2012-10-31

Närvarande: F.d. justitieråden Susanne Billum och Dag Victor samt justitierådet Annika Brickman.

Prövning av nätkoncession

Enligt en lagrådsremiss den 11 oktober 2012 (Näringsdepartementet) har regeringen beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i ellagen (1997:857).

Förslaget har inför Lagrådet föredragits av kanslirådet Andreas Lindholm.

Förslaget föranleder följande yttrande av Lagrådet:

Allmänt

Överklagande till domstol

I den nu gällande lagen föreskrivs i 2 kap. 1 § första stycket att en elektrisk starkströmsledning inte får byggas eller användas utan att tillstånd (nätkoncession) lämnats av regeringen. Enligt andra stycket

får emellertid regeringen bemyndiga nätmyndigheten att pröva frågor om nätkoncession som inte avser en utlandsförbindelse.

I elförordningen (1994:1250) 2 och 3 §§ finns bestämmelser som innebär att det med vissa undantag ankommer på nätmyndigheten att pröva frågor om nätkoncession.

Regleringen innebär att frågor om nätkoncession i allmänhet prövas av nätmyndigheten med möjlighet för den som är missnöjd med myndighetens beslut att överklaga till regeringen (16 § nätförordningen). Det är herefter möjligt att begära rättsprövning av regeringens beslut i Högsta förvaltningsdomstolen enligt lagen (2006:304) om rättsprövning.

I remissen föreslås att denna instansordning ändras genom att det i lagen (som huvudregel) föreskrivs att det är nätmyndigheten som prövar frågor om nätkoncession och att myndighetens beslut ska överklagas till domstol.

Frågan om en på detta sätt ändrad instansordning har varit föremål för övervägande också i tidigare lagstiftningssammanhang. I prop. 1993/94:162 (s. 133) gjordes dock den bedömningen att prövningsgrunderna när det gäller koncession för starkströmsledningar till så stor del avsåg lämplighetsbedömningar att ärenden om nätkoncession även i fortsättningen borde överklagas till regeringen.

Mot den bakgrunden framstår de skäl som nu framförs för att göra en annan bedömning som anmärkningsvärt kortfattade. I remissen görs, med hänvisning till det svenska stamnätets centrala betydelse för samhällsekonomin, bedömningen att det beträffande stamledningar är *starkt* motiverat att koncessionsfrågor även i fortsättningen ska prövas av regeringen som sista instans (se 13 kap. 7 § i förslaget).

Beträffande regionledning och nätkoncession för område sägs däremot att sådana synpunkter (samhällsekonomiska) inte är så framträdande att de tagna för sig motiverar att regeringen, hellre än en domstol, ska pröva ett överklagande.

När det gäller inslagen av lämplighetsbedömningar redovisas i remissen Energinätsutredningens uppfattning (SOU 2009:48 s. 23 f.; jfr s. 188 ff.) att utrymmet för skönsmässiga värderingar inte är så framträdande att de bör tillmätas avgörande betydelse och att de intresseavvägningar som ska göras inom ramen för koncessionsprövningen ”bör kunna hanteras på ett betryggande sätt” av domstol samt att utredningen därvid särskilt pekat på att sådana lämplighetsbedömningar som tidigare skulle ske enligt den numera upphävda naturresurslagen i dag görs enligt miljöbalken och att beslut enligt miljöbalken överklagas till domstol.

Härutöver sägs i remissen endast att huvudregeln när det gäller nätmyndighetens beslut enligt ellagen är att dessa överklagas till domstol samt att ”utvecklingen under den tid som gått efter tillkomsten av de nuvarande bestämmelserna om överklagande i ellagen och elförordningen” enligt regeringens bedömning visar att ”det inte längre finns starka skäl för att ha en annan ordning när det gäller andra beslut om nätkoncession än sådana som gäller stamnätet”.

Bedömningen kan vara ägnad att förvåna inte bara med hänsyn till att den utan närmare motivering avviker från tidigare bedömning utan också mot bakgrund av exempelvis det tillägg som regeringen, med anledning av påpekande från Lagrådet, gjorde i prop. 2003/04:135 om särskild förvaltning av elnät (avsnitt 5.10) angående nätverksamhetens stora betydelse för samhället. Men också om bedömningen godtas skulle det enligt Lagrådets uppfattning ha funnits

anledning att överväga inte endast instansordningen utan också utformningen av de materiella reglerna.

I förhållande till de flesta jämförbara länder utmärks Sverige av att domstolsprövningen av förvaltningsbeslut i allmänhet inte endast avser beslutens laglighet utan till stor del också deras lämplighet. Denna ordning vilar på historiska traditioner (jfr t.ex. Eivind Smith, Sverige som konstitutionell demokrati, SvJT 2000 s. 11) men innebär inte att ett för förvaltningsbeslut uppbyggt regelsystem utan vidare kan användas för den kontroll av förvaltningen som typiskt sett är en domstolsuppgift.

Detta är ett förhållande som Lagrådet vid olika tillfällen haft anledning att uppmärksamma. Här kan bl.a. hänvisas till de omfattande yttranden som Lagrådet lämnat i anslutning till förslag till ny instans- och processordning i utlänningsärenden (yttranden den 9 oktober 2002 och 9 maj 2005, det förra delvis återgivet i SvJT 2002 s. 964, det senare bilaga 17 i prop. 2004/05:170 s. 481). Lagrådet avstyrkte i bägge fallen de framlagda förslagen med bl.a. den motiveringen att godtagbara rättssäkerhetsgarantier i ett domstolsförfarande förutsatte att de materiella reglerna var utformade så att rättstillämpningen kunde bli enhetlig och förutsebar men att de lagregler som domstol föreslogs tillämpa var allmänt hållna och att avgöranden inte sällan behövde träffas på grundval av lämplighetsbedömningar där andra aspekter än rättsliga fick bli styrande.

De synpunkter som Lagrådet då framförde gör sig också gällande i förhållande till det nu framlagda förslaget. De bestämmelser som är styrande för prövningen av nätkoncessionsfrågor (främst 2 kap. 6–12 §§) berörs i princip inte alls av det framlagda förslaget. Dessa bestämmelser är kortfattade och mycket allmänt hållna. Besluten förutsätts genomgående styras av lämplighetsbedömningar, främst

från "allmän synpunkt". Enligt Lagrådet skulle det, om nu avsikten är att domstol ska överta ansvaret för kontrollen av lämplighetsbedömningar av detta slag, varit naturligt att frågan om den materiella regleringens utformning och förutsättningarna för en effektiv domstolskontroll hade belysts i remissen. Några överväganden av detta slag redovisas emellertid inte.

Lagrådet vill i sammanhanget erinra om att också enligt den nuvarande ordningen kan nätkoncessionsfrågor bli föremål för domstolsprövning efter ansökan om rättsprövning av regeringens beslut. Vid sådan prövning (se t.ex. RÅ 2000 not. 9, HFD 2011 not. 60 och HFD 2011 not. 76) görs ingen närmare lämplighetsprövning utan vad som prövas är om, som det brukar uttryckas, det beslut som regeringen fattat "överskridit gränserna för det handlingsutrymme som föreligger".

Även i ett system där nätmyndighetens beslut överklagas inte till regeringen utan till domstol är det naturligtvis tänkbart att begränsa domstolens kontrollfunktion på motsvarande sätt. En följd av en sådan ordning skulle emellertid, om den inte kompletteras med någon annan form av omprövningsmöjlighet, bli att nätmyndighetens lämplighetsbedömningar endast i begränsad omfattning skulle kunna bli föremål för prövning. Å andra sidan finns det såväl praktiska som principiella skäl som starkt talar för att lämplighetsbedömningar inom gränserna för det handlingsutrymme som de nuvarande reglerna ger inte bör göras till en domstolsuppgift.

Lagrådet vill i sammanhanget också erinra om den strävan att reodla domstolarnas uppgift som nu under ganska lång tid varit vägledande för reformarbetet på det området (jfr härtill exempelvis vad Lagrådet anförde inledningsvis under 16 kap. i sitt yttrande över förslaget till Miljöbalk i prop. 1997/98:45 s. 484 ff. om bl.a. det princi-

piellt betänkliga i att ålägga domstolar prövningar som har karaktär av förvaltningsuppgifter och regeringens kommentar till detta; a. prop. s. 461).

Val av domstol

Enligt Energinätsutredningens förslag skulle nätmyndighetens beslut som huvudregel överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Under beredningen av utredningens förslag har emellertid fråga uppkommit om att låta beslut i frågor om nätkoncession enligt 2 kap. i stället överklagas hos de numera inrättade mark- och miljödomstolarna. Denna fråga har gjorts till föremål för en särskild begränsad remissomgång. I enlighet härmed föreslås i lagrådsremissen att vissa angivna beslut rörande koncessionsfrågor ska överklagas hos mark- och miljödomstol utom i några kvalificerade fall då överklagande fortfarande ska göras hos regeringen. Samtidigt ska enligt förslaget vissa andra angivna beslut enligt lagen överklagas hos allmän förvaltningsdomstol.

När det gäller ordningen med överklagande av förvaltningsbeslut enligt en och samma lag hos två olika domstolsslag gör Lagrådet följande överväganden.

Som framhålls i remissen är utgångspunkten numera att beslut av en förvaltningsmyndighet ska kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Det bör finnas tungt vägande skäl för att avvika från denna ordning, särskilt om man avviker inte endast på så sätt att en annan överklagandeinstans väljs – t.ex. mark- och miljödomstol – utan att man, såsom enligt förslaget, även tillskapar en komplicerad och svårbedömbad ordning med överklagande enligt samma lag till olika domstolsslag.

Att överklagande i form av förvaltningsbesvär enligt en och samma lag ska ske hos olika domstolsslag beroende på vilken karaktär det överklagade beslutet anses ha medför risk för såväl kompetenskonflikter som motstridiga avgöranden och olikformig praxis i närliggande frågor. En förutsättning för en sådan lösning bör vara att det står klart att de olika slagen av beslut klart kan särskiljas och saknar samband med varandra och att inga olägenheter kan uppstå till följd av frågornas handläggning hos två olika domstolsslag, såsom att domstolarna gör olika tolkningar av vissa bestämmelser i lagen. Dessa frågor behandlas mycket kortfattat i remissen och är enligt Lagrådets mening otillräckligt belysta.

Någon analys av eventuella processuella svårigheter med den föreslagna regleringen finns inte heller i remissen. Förutom risken för olikformig tolkning och praxis i de första domstolsinstanserna vill Lagrådet erinra om att mark- och miljödomstolarna respektive förvaltningsdomstolarna har olika högsta instanser som båda kommer att ansvara för prejudikatbildning rörande ellagen. Det kan inte bortses från risken att likartade frågor skulle kunna bedömas olika i de båda prejudikatinstanserna. Det bör även erinras om att Högsta förvaltningsdomstolen prövar ansökningar om rättsprövning av sådana beslut som fortfarande ska överklagas till regeringen. Det kan även av detta skäl inte uteslutas att de två högsta instanserna skulle kunna hamna i olika bedömningar i samma rättsfråga.

Ytterligare frågor gäller vilken domstol som ska pröva ett överklagande av ett beslut som inte finns med bland de uppräknade men som enligt fast praxis eller europarätten bör kunna överklagas, och vilken domstol som ska ta sig an ett överklagande av ett beslut som är svårt att kategorisera eller som innebär ställningstagande i flera frågor. Uppenbarligen förutsätter den föreslagna regleringen att

nätmyndigheten aldrig fattar annat än beslut som klart kan hänföras till en viss bestämmelse i lagen.

Omprövning

Eftersom en elnätskoncession för linje enligt förslaget ska gälla tills vidare har det ansetts nödvändigt att utöka möjligheterna till omprövning av koncessionen. Avsikten med de nya omprövningsreglerna (2 kap. 15 b – i §§) är sammanfattningsvis följande.

Nätmyndigheten ska få besluta om omprövning i fråga om ledningens sträckning, tillåten spänning och villkoren för koncessionen sedan – i normalfallet – fyrtio år förflutit sedan koncessionen meddelades. En omprövning kan företas på ansökan av koncessionshavaren, en berörd kommun eller länsstyrelse eller på nätmyndighetens eget initiativ.

En förutsättning för ett beslut om omprövning är att en sådan är motiverad med hänsyn till de intressen som anges i 2 – 4 kap. miljöbalken eller något annat angeläget allmänt intresse, eller, vid ansökan av nätkoncessionshavaren, med hänsyn till intresset att säkerställa en ändamålsenlig och effektiv drift av verksamheten.

Nätmyndigheten ska avslå en ansökan om omprövning om den inte är motiverad med hänsyn till angivna intressen eller om förutsättningar i övrigt inte föreligger.

Om nätmyndigheten finner att en omprövning ska genomföras är koncessionshavaren skyldig att upprätta en miljökonsekvensbeskrivning och även i övrigt tillhandahålla den utredning som behövs.

Av det sagda framgår att nätmyndighetens prövning ska göras i två steg. Först har myndigheten att avgöra om förutsättningar för omprövning föreligger och således om ett omprövningsförfarande ska inledas. Om så är fallet ska därefter omprövningen genomföras och slutligen fattas beslut i själva omprövningsärendet. Det senare beslutet kan innebära en förändring av vad som dittills gällt i fråga om sträckning, tillåten spänning och koncessionsvillkor, men det kan också innebära att koncessionen lämnas oförändrad.

Lagrådet anser mot denna bakgrund att lagtexten tydligt måste skilja mellan beslutet i fråga om en omprövning ska inledas och beslutet i själva omprövningsärendet. I det remitterade förslaget görs ingen sådan åtskillnad och det är oklart vilket slag av beslut som avses i de olika paragraferna.

I 15 b § andra stycket föreskrivs t.ex. att "en förnyad omprövning" får ske först fyrtio år efter "ett beslut om omprövning". Med "ett beslut om omprövning" får enligt Lagrådets mening förstås ett beslut att inleda ett omprövningsförfarande. Av författningskommentaren framgår emellertid att avsikten är att det är beslutet i omprövningsärendet som ska vara utgångspunkten för fyrtioårsfristen. Vad som avses med "en förnyad omprövning" och när en sådan ska anses inledd kommenteras inte.

Av överklagandebestämmelserna i 13 kap. 5 och 7 §§ framgår att ett beslut att avslå en ansökan om omprövning kan överklagas. Vid föredragningen har framkommit att det däremot inte ansetts behövas något formligt beslut för att bifalla en ansökan eller för att i annat fall inleda ett omprövningsförfarande. Någon möjlighet skulle inte heller finnas att överklaga ett sådant beslut. Med hänsyn bl.a. till de motstående intressen som kan förekomma i ett koncessionsärende och till de kostnader som en omprövning kan medföra för koncessions-

havaren måste emellertid enligt Lagrådet även ett beslut att inleda ett omprövningsförfarande kunna överklagas.

Sammanfattningsvis anser Lagrådet att de föreslagna omprövningsreglerna är så svårgenomträngliga och i sak diskutabla att de inte bör läggas till grund för lagstiftning utan ytterligare överväganden och bearbetning.

Överklagbara beslut

I det remitterade förslaget finns tre paragrafer vari uppräknas beslut som ska kunna överklagas. Den första anger i sex punkter de beslut som ska kunna överklagas hos mark- och miljödomstol, den andra i tre punkter med underrubriker de beslut som ska kunna överklagas hos allmän förvaltningsdomstol, och den tredje de kvalificerade beslut – i princip av samma slag som de som ska prövas av mark- och miljödomstol - som alltså ska kunna överklagas hos regeringen.

Vid föredragningen i Lagrådet har upplysts att listan över överklagbara beslut är avsedd att vara heltäckande. Andra beslut än de angivna ska således inte kunna överklagas.

Förvaltningsbeslut får numera överklagas hos domstol om inte annat anges i lag eller förordning. Det finns i övrigt inga allmänna regler om vilka typer av beslut som kan överklagas. Riktlinjer för bedömningen har utvecklats i praxis, bl.a. att beslutet ska vara dokumenterat och att det ska ha en inte oväsentlig effekt för den som klagat (se t.ex. RÅ 2007 ref. 7, jfr SOU 2010:29 En ny förvaltningslag). Särskilda bestämmelser om överklagande, vilka kan se ut på olika sätt, kan emellertid finnas i specialförfattningar. Ett exempel är den i remissen förekommande konstruktionen att överklagbara beslut räknas upp.

Om ingenting sägs om andra beslut hänvisas man i sådant fall till sedvanlig lagtolkning (se a. bet. s. 615 f. och Hellners-Malmqvist, Förvaltningslagen, 2 uppl. 2007, s. 63).

Sammanfattningsvis kan inte den slutsatsen dras att endast beslut som i en specialförfattning angetts som överklagbara kan överklagas. En tolkning av bestämmelserna kan visserligen leda till detta resultat, men osäkerhet kan uppstå om det inte uttryckligen framgår i lagstiftningsärendet att avsikten är att andra beslut än de angivna inte ska kunna överklagas (jfr även prop. 2011/12:175 s. 29). Remissen är i detta hänseende inte klarläggande. Enligt Lagrådets mening hade det dessutom varit önskvärt med en översikt av vilka typer av beslut som i så fall inte ska kunna överklagas så att en bedömning kan göras av om avvägningen är rimlig.

Lagrådet ställer sig dessutom tveksamt till den valda lagstiftningstekniken med en omfattande uppräkningslista av vilka beslut som ska kunna överklagas, något som förutsätter att alla typer av beslut kan förutses. Det kan inte uteslutas att det kan förekomma ytterligare beslut som inte så lätt låter sig kategoriseras, t.ex. för att de rör flera bestämmelser eller är av processuell natur. De kan ändå vara av den arten att de inte bör vara uteslutna från möjligheten till överprövning. Även EU-rätten kan motivera att ett beslut anses överklagbart (jfr RÅ 1997 ref. 65).

Ännu mera tveksam blir konstruktionen med hänsyn till att det i remissen föreslås att vissa uppräknade beslut ska kunna överklagas hos mark- och miljödomstol och andra uppräknade beslut hos allmän förvaltningsdomstol (jfr ovan under Val av domstol). Den föreslagna utformningen riskerar att skapa osäkerhet inte bara om överklagbarheten hos ett visst beslut utan också om vilken domstol som har att ta ställning till ett överklagande.

Enligt Lagrådets mening är de allmänna riktlinjer för när ett beslut anses överklagbart som utbildats i praxis tillräckliga för att förhindra omotiverade prövningar hos domstol. En utgångspunkt bör därför vara att en uppräknning av överklagbara beslut bör undvikas och i stället ersättas av mera generellt utformade överklagandebestämmelser.

Lagrådet vill i sammanhanget erinra om vad som ovan anförts (under Omprövning) om att vissa bestämmelser i lagförslaget framstår som mycket svårgenomträngliga och att det sannolikt finns fler beslut än de uppräknade som bör kunna överklagas.

Om man vid den slutliga beredningen stannar för att ha såväl mark- och miljödomstol som allmän förvaltningsdomstol som överklagandestanser anser Lagrådet sammanfattningsvis att bestämmelserna bör utformas enligt följande:

13 kap. 5 §

(anger de beslut som överklagas hos regeringen.)

13 kap. 6 §

(anger att beslut i övriga ärenden enligt 2 kap. överklagas hos mark- och miljödomstol.)

13 kap. 7 §

(anger att andra beslut av nätmyndigheten än som avses i 5 och 6 §§ överklagas hos allmän förvaltningsdomstol.)

Sammanfattande bedömning

Av det anförda framgår att det enligt Lagrådets uppfattning kan riktas kritik mot beredningsunderlaget såväl när det gäller frågan om överklagande till domstol som frågan om till vilken domstol ett sådant överklagande i så fall bör göras. Åtminstone i delar (omprövningsreglerna) framstår också förslagen som svår genomträngliga och i behov av formell bearbetning. Lagrådet ställer sig också tveksamt till den teknik som använts när det gäller att ange vilka beslut som kan överklagas. Lagrådet har pekat på en form av beslut som enligt förslaget inte skulle kunna överklagas men som enligt Lagrådet är av ett sådant slag att överklagande måste vara möjligt. Det förefaller troligt att motsvarande gäller också andra beslut.

Lagrådet anser sig mot denna bakgrund inte kunna tillstyrka att förslaget i sitt nuvarande skick läggs till grund för lagstiftning.

Lagrådet vill framhålla det angelägna i att lagstiftningsfrågor av det slag som remissen avser inte ses isolerat utan att de principiella frågorna också uppmärksammas och ägnas den omsorg som krävs för att åstadkomma en ändamålsenlig och systematiskt sammanhållen lagstiftning.

Lagförslaget i övrigt

2 kap. 1 a §

Lagrådet förordar att paragrafens första stycke utformas enligt följande:

Nätmyndigheten prövar frågor om nätkoncession enligt detta kapitel om inte annat anges.

Ändringen i första stycket föranleder att ordet 'dock' i andra stycket bör utgå.

2 kap. 4 §

Lagrådet anser att andra stycket har fått en mindre lämplig utformning och föreslår att stycket får följande lydelse:

Nätmyndigheten ska i det enskilda fallet, på ansökan av den som avser att bygga eller som använder en elektrisk starkströmsledning, lämna ett bindande besked om huruvida ledningen omfattas av föreskrifter som har meddelats med stöd av första stycket.

2 kap. 4 a och 5 §§

Lagrådet anser att beslutsmyndigheten bör anges i var och en av bestämmelserna. Den första meningen i 4 a § bör därför ha följande lydelse:

Nätmyndigheten får i ett enskilt fall medge undantag från kravet på nätkoncession för ledningar som var i bruk den 1 januari 1998.

Vidare bör 5 § utformas enligt följande:

Nätmyndigheten, får om det finns särskilda skäl, medge att en elektrisk starkströmsledning får byggas redan innan nödvändig nätkoncession har meddelats eller att en transformator- eller kopplingsstation får byggas trots vad som anges i 3 §. När en sådan ledning är färdig att tas i bruk får nätmyndigheten medge att ledningen används tills vidare under högst tre år i avvaktan på att ansökan om nätkoncession slutligt avgörs.

2 kap. 12 §

Enligt Lagrådets mening saknas det anledning att ändra paragrafen.

2 kap. 15 d - e §§

Lagrådet föreslår att 15 d § första stycket får följande lydelse:

En omprövning enligt 15 b § ska göras om det är motiverat med hänsyn till de intressen som anges i 2 – 4 kap. miljöbalken eller något annat angeläget allmänt intresse.

2 kap. 15 f §

Lagrådet anser att paragrafen bör delas upp i två stycken och utformas enligt följande:

En omprövning enligt 15 b § ska avse följande krav:

1. att anläggningen är lämplig från allmän synpunkt,
2. att ledningen är avsedd för en sådan spänning som anges i 7 § och
3. att nätkoncessionen uppfyller föreskrifterna i 8 §.

Nätkoncessionen får vid omprövning förenas med sådana villkor som anges i 11 §.

2 kap. 15 i §

Lagrådet förordar att paragrafens andra stycke bryts ut till en ny paragraf, 15 j §, med följande lydelse:

Villkoren för en nätkoncession för område får även utan ansökan omprövas sedan tjugofem år förflutit efter det att villkor senast meddelades. Nätkoncessionen får då förenas med nya villkor.

2 kap. 18 §

En föreskrift om obligatorisk återkallelse av nätkoncessionen i förseningsfall kan få orimliga konsekvenser vid t.ex. förseningar som är obetydliga eller som inträffar på ett sent stadium och inte kunnat

förutses. Lagrådet ifrågasätter om inte tillräcklig kontroll över färdigställandeprocessen kan uppnås genom att punkten 4 i förslaget bryts ut till ett eget stycke med följande lydelse:

En nätkoncession får också återkallas helt eller delvis om koncessionshavaren inte har färdigställt en ledning i rätt tid enligt 17 a §.

5 kap. 26 §

Enligt lagrådsremissens utformning av paragrafen ska ett förslag till fördelning av intäktsramen lämnas in till regeringen i de fall då regeringen har att pröva frågan, nämligen om ärendet rör en utlandsförbindelse. Lagrådet anser att de allmänna överväganden som ligger till grund för det remitterade förslaget talar för att utredningsansvaret även i dessa fall bör ankomma på nätmyndigheten och föreslår att paragrafens andra stycke delas upp i två stycken med följande lydelse:

Ett förslag till fördelning ska lämnas in till nätmyndigheten tillsammans med de uppgifter som krävs för att pröva förslaget. Om ärendet avser en utlandsförbindelse ska nätmyndigheten utreda frågan och därefter med eget yttrande överlämna ärendet till regeringens prövning.

Frågan om godkännande av förslaget ska handläggas skyndsamt.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna, punkten 5

I konsekvens med vad som föreskrivs i punkten 3 av övergångsbestämmelserna bör punkten 5 avse beslut enligt 2 kap. 14 § i dess äldre lydelse att förlänga giltighetstiden för en nätkoncession för linje med tjugofem år eller mer.